

[Einer-Jensen.]

Kristelig Arbejdsløshedskasse mener jeg ogsaa vi kan se bort fra, thi Fællesforbundet er jo ikke noget Fagforbund, det er en Sammenløbning af tilfældige Mennesker. Det vil altsaa sige, at det drejer sig om 11. Naar jeg nu tænker paa alt det Papir, der er brugt i denne Sag, de mange Taler, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har holdt om dette Spørgsmaal, maa jeg sige, at han er nøjsom, naar der skal saa lidt til, at han kan faa saa mange Taler ud af det, som det ærede Medlem har faaet. Undersøger man, hvorledes det forholder sig med Kravet om Tillæg til Kontingentet, findes der en Kasse, der ingen Tillæg kræver; men den har heller ingen Medlemmer, den har altsaa ikke kunnet friste nogen; selv om det var lige dyrt, enten man stod i Arbejdsløshedskassen eller ej, har man ingen Trang følt til at isolere sig. I øvrigt er Tillægget fra 25 til 100 pCt. godkendt af Arbejdsdirektoratet; det er Arbejdsdirektøren, der, om jeg saa maa sige, er næsten enebestemmende med Hensyn til, hvad der skal staa i Kasserens Vedtægter. Vi andre kan have Ønsker, kan fremsætte Forslag, men til syvende og sidst er det Arbejdsdirektøren, som alene afgør Spørgsmaalet. Derfor tror jeg, at den Ordning, vi har, er den rigtige; den mest sagkyndige paa dette Omraade, Statens tilsynsførende, har været enig i, at der burde være en yderligere Betaling for de Medlemmer, der ikke er Medlemmer af begge Kasser. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen skal lade denne lille Historie fare; det har været en Storm i et Glas Vand, men jeg synes ikke, der er Grund til at storme videre for det ærede Medlem. Spørgsmaalet drejer sig om ingen Verdens Ting.

Man peger saa endelig paa den Statistik, der er optaget over de arbejdsløse, og man kaster sig helt i Armene paa Hr. Julius Madsen, paa Arbejdsgiverforeningens Formand, og følger med i hans Angreb og Paastande om, at de arbejdsløse ikke er regelmæssigt arbejdssøgende. Julius Madsen naar nærmest til det Resultat, at Arbejdsløsheden er afskaffet; de, der nu er tilmeldt som arbejdsløse, er egentlig nogle, som ikke burde være til, de kan ikke bruges til noget som helst; han peger paa, at Industrien ikke er i Stand til at tage flere Mennesker, og derfor er den Arbejdsløshed, vi har, en Arbejdsløshed, der opretholdes ved Hjælp af en Række Mennesker, som ikke kan siges at være arbejdsløse. Saa spørger man: Hvor er saa de mange arbejdsløse

kommet fra? ja, det er jo ikke nogle, Arbejdsløshedskasserne eller Socialministeren har skaffet. Jeg vil tro, at en betydelig Del af dem er kommet fra Landet; de har søgt ind til Byerne og har søgt Arbejde og er blevet Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, thi det er jo en Betingelse for at blive Medlem, at man skal have Arbejde. Der har staaet megen Strid om dette Spørgsmaal. Naar man nu taler om det store Antal Medlemmer, Arbejdsløshedskasserne har faaet, minder jeg om, at Venstre tidligere har staaet paa det Standpunkt, at det skulde være langt lettere at komme ind i Arbejdsløshedskasserne, end det var.

Vi har ofte her maattet høre Bebrejdelser for, at Arbejdsløshedskasserne og deres Tillidsmænd var nogle forfærdelige Fyre, der gjorde alt, hvad de kunde, for at holde Folk uden for Kasserne. Man deltager saa i Kritikken over de Skemaer, der har været sendt ud. Arbejdsløshedsraadet vedtog jo at optage en Statistik over de arbejdsløse og deres Forhold. Nu kritiserer man de i den Anledning udsendte Skemaer, siger, at de ikke er fyldige nok, der er ikke Oplysninger nok i dem. Jeg gør opmærksom paa, at Arbejdsgiverforeningen er repræsenteret i Arbejdsløshedsraadet, der vilde altsaa have været den letteste Adgang for Arbejdsgiverforeningen til at faa flere Spørgsmaal optaget i dette Skema, hvis man havde haft Ønske derom. Dette Angreb paa de arbejdsløse er ogsaa først kommet nu, da Lovforslaget om ekstraordinær Hjælp til de arbejdsløse kommer, og det er jo først nu i den seneste Tid, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen er gaaet over paa det Standpunkt, som Arbejdsgiverforeningens Formand har fremført, og nu kritiserer de Skemaer, Arbejdsløshedsraadet har udsendt. Men det forekommer mig, at alle disse Bemærkninger, som de to Mindretalsbetænkninger indeholder, er Undskyldninger for ikke at gaa med til det foreliggende Lovforslag. Det er ikke Saglighed, der dikterer den Stilling, man tager. Alt, hvad der staar i Betænkningen, er, synes jeg, et daarligt Forsøg paa at skjule den slette Samvittighed, man har over for de arbejdsløse. Jeg beklager, at det ikke har været muligt at naa til Enighed om Lovforslaget. Jeg beklager det dybt, fordi der gaar Tusinder af arbejdsløse, som har kastet Blikket ind mod Rigsdagen i Haabet om, at der var en Forstaaelse herinde af den Situation, det er at være arbejdsløs, af de Vilkaar, en arbejdsløs er underkastet. Nu skuffes de arbejdsløse, for det er vel Meningen, at de to Partier vil bruge Landstinget